

4669 12. Marts 1891: 2. Beh. af Lovf. om Arbejdernes Sikring mod Føl. af Ulykkestilf. 4670

at der skal være en Tid, fra Ulykkestilfældets Indtræden og til Erstatningen eller Understøttelsen kan hæves, af 12 Uger, og at det andet Mindretal gaar ned til en Mellemtid af 7 Dage. Jeg skal her blot gøre opmærksom paa, at forsaavidt denne Mellemtid af 7 Dage skulde blive vedtagen, vil det være nødvendigt at faa en Omredaktion af den foreliggende Paragraf, som den da vil komme til at lyde, fordi det sikkert ikke er det Mindretals Mening, som har stillet dette Underændringsforslag under Nr. 12, at man ogsaa skulde have den Bestemmelse, at forsaavidt det skønnes, at Ulykkestilfældet er saaledes, at det medfører livsvarig Indskrænkning af Arbejdssevnen, skulde Understøttelsen regnes fra den Dag, Ulykkestilfældet indtraf; men naar man gaar til en Tid af 7 Dage, er det vistnok det Mindretals Mening, at saa skulde Understøttelsen i intet Tilfælde tage sin Begyndelse før efter Forløbet af de 7 Dage. Altsaa i saa Tilfælde bliver en Omredaktion af Paragraffen, som den da vil komme til at foreligge, nødvendig. — Ændringsforslaget under Nr. 15 til § 5 gaar ud paa at forhøje den Procentandel, som Søker og Børn kunne faa i Tilfælde af, at Forsørgeren har mistet Livet ved Ulykkestilfælde. Som det fremgaar af Ændringsforslaget, foreslaar Udvalgets Flertal at forhøje de 14 Procent, som Søker skulle have, til 15, og at forhøje de 35 Procent til Børnene til 50 Procent. Hvis dette Forslag vedtages, sker der altsaa kun den Forandring, at Søkerne faa 1 Procent mere, og at Understøttelserne ville blive tilstrækkelige til 5 Børn, i Stedet for at den efter det foreliggende Lovforslag kun vil blive tilstrækkelig til 3 Børn. — Ændringsforslaget under Nr. 19 til § 8 gaar ud paa, hvormeget det i § 8 nævnte Udvalg skal have i Befordringsgodtgørelse og Diæter. Jeg skal kun dertil sige, at disse Beløb, som her ere opstillede, ere i Overensstemmelse med anden nyere Lovgivning. — Ændringsforslag under Nr. 20 til § 8 er kun en Følge af Forslaget under Nr. 19. — Ændringsforslaget under Nr. 21 til § 9 gaar ud paa at ombanne Paragraffen derhen, at den Godtgørelse, som Postmestrene efter Lovforslaget skulle have for at udbetale Understøttelserne til de paagældende, falder bort, og at der ikke udbetales Postmestrene

nogen Godtgørelse for det Arbejde, som de ellers efter Forslaget vilde faa. Man er nemlig bange for, at man kom ind paa noget lignende overfor det foreliggende Forslag, som man har overfor den almindelige Brandforsikring for Landbygninger, med Hensyn til hvilken det jo er ærede Medlemmer bekendt, at Amtsforvalterne opkræve Kontingentet, og at det ikke er ganske ubetydelige Beløb, der medgaa til Betaling til Amtsforvalterne for denne Opkrævning. Nu skal jeg villig indrømme, at et saa stort Beløb vilde selvfølgelig ikke medgaa til at godtgøre Postmestrene den Ulejlighed, de vilde faa ved at udbetale Understøttelser til de paagældende, som have Krav derpaa; men da der i Forslaget er en Bestemmelse om, at der skal beregnes et Beløb netop til dette Brug, har et Flertal i Udvalget været enig om at foreslaa, at man gif en anden Vej med Hensyn til disse Udbetalinger af Understøttelser, og det har man gjort derved, at man har foreslaaet, at samtlige Sogneraads- og Byraads-Formænd skulde være i Besiddelse af Kvitteringsblanketter, som skulde uddeles til de paagældende, som have Ret til at kræve Understøttelse. De kunne henvende sig til By- og Sogneraadene for at faa saadanne Blanketter, udfylde dem og indsende dem i kvitteret Stand til Anstaltens Bestyrelse og denne skal faa sende Beløbet direkte til de paagældende. Flertallet tror ikke, at det vil være forbunden med megen Vansteligighed for de vedkommende, som have Ret til at have disse Understøttelser og det vil heller ikke være forbunden med nogen Vansteligighed for Anstaltens Bestyrelse at sende dem gennem Postvæsenet. Naar man gaar denne Vej bliver man selvfølgelig fri for den Regnskabsføring, som Postmestrene ellers vilde faa med Anstalten og tillige blive fri for den Godtgørelse, Postmestrene kunde kræve for det Mellemværende eller det Arbejde, de kom til at gøre for Forsikring. — Nr. 22 til § 12 er simpelthen en Følge af dette Ændringsforslag, der nu er omtalt. — Nr. 23 til § 13 gaar ud paa, at efter Udløbet af det 11te Aar skal Anstalten ikke være berettiget til at opspare nogen større Kapital, end der allerede efter Forslaget vil blive opsparet gennem de 11 Aar. Man har nemlig ment, at naar der var opsparet gennem 11 Aar, vilde det være tilstrækkeligt